

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790107776/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

ind; iblandt disse Vilhelm og Felix. Den Sidste gik forlegen med et sky og søgende Blik; men da han fik Øie paa Emilie i Klyngen af Damerne, forsvandt pludselig hans Forsagthed, og han nærmede sig med en Lethed og et Smil, som endogsaa en *habitué* vilde have misundt ham.

Hvem er den unge Herre, som der kommer, med de søde, smaa Moustacher? spurgte en af de tvivlende Frøkener hurtigt hvidskende.

Han hedder Hr. Bearn, sagde Emilie, men øiensynlig forlegen, imens Gine vexlede et forstaaeligt Blik med den lille muntre Frøken. Emilie saae det og blev indigneret; hendes første Tanke var at give Felix en Modtagelse, der skulde have været tilstrækkelig til ganske at berøve ham den temmelig suffisante Mine, hvormed han hilste paa hende, og som nu, da Gines Historie havde ladet hende ahne, at han havde været indiscret, mishagede hende i fuldeste Maade. Men der var for mange Veninder tilstede, til at det kunde falde hende ind, at give sin naturlige Følelse Luft; tilmed maatte hun jo revanchere sig paa den, der før havde gjort hende forlegen. Hun betvang sig derfor, og da der viste sig en Mulighed for hende, til at kunne opvække Misundelse ved at lade Felix brillere, gik hun til den modsatte Yderlighed; og idet hun hilste ham med et familiært Smil, og endog, til Damerens Forbauselse og Felix's grændsesløse Henrykkelse, rakte ham sin Haand, sagde hun:

Det var Skade, at De ikke kom to Minuter tidligere, saa skulde De have hørt, hvad man fortæller om Dem i Byen. – Gine, maa jeg forestille Dig Hr. Bearn, – Frøken Fresneuil.

Felix bukkede meget ziirligt, idet han overveiede, om han skulde forsikre Frøkenen, hvor meget det glædede ham at gøre hendes Bekjendskab, o.s.v.; men da han bestandig var vant til at ende en saadan Forsikkring med en eller anden ædelmodig Proposition, saasom: at kjøre ud til Alleenberg og betragte Naturen, eller gaae over paa Øen og nyde nogle smaa Glas Punsch, og her ikke kunde være Talen om slige landlige Fornøielser, fandt han det rigtigst at lade alle Glædesyttringer fare, og istedet derfor at henvende sig til Emilie og forklare hende, hvorlidet han brød sig om, hvad Folk fortalte i Byen. Men pludselig blev hans Tale stammende, og han fremmumlede kun enkelte afbrudte Ord. De unge Damer vexlede Øickast med hverandre, og begyndte at holde Tørklæderne i Beredskab, hvis dette skulde blive altfor morsomt. Emilie blev forundret og vilde hjælpe paa Fe-